

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

20 noiembrie 2013

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Constantin Gurschi,

Judecători – Ion Arhiliuc și Iurie Diaconu,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Pavel Guțan, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 iulie 2013, în cauza penală în privința lui

Sîrghi Vasile Petru, născută la 17 martie 1974, originar și domiciliat în sat. Horești, r-nul Ialoveni, moldovean, cetățean al Republicii Moldova.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. Instanța de fond din 10.10.2012 pînă la 30.04.2013;

2. Curtea de Apel Chișinău din 30.05. – pînă la 03.07.2013;

3. Curtea Supremă de Justiție din 17.09. – pînă la 20.11.2013.

Colegiul penal asupra recursului,

CONSTATĂ :

1. Prin sentința Judecătoriei Ialoveni din 30 aprilie 2013, Sîrghi Vasile a fost condamnat în baza art. 201/1 alin. (2) lit. a) Cod penal la 3 ani închisoare, iar conform art. 90 Cod penal, pedeapsa cu închisoare a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 2 ani.

2. Pentru a se pronunța, instanța de fond a constatat în fapt că, inculpatul Sîrghi Vasile la 26 august 2012, în jurul orei 17:00, aflîndu-se în stare de ebrietate la domiciliu din s. Horești, r-nul. Ialoveni, cu scopul comiterii unei violențe în familie, manifestată fizic și verbal, în urma conflictului cu soția sa, Sîrghi Natalia, intenționat, i-a aplicat acesteia lovituri cu pumnii în regiunea feții, cauzîndu-i leziuni corporale ușoare, iar cînd în conflict a intervenit fiica minoră, Sîrghi Tatiana, a.n. 1996, inculpatul prelungind acțiunile sale violente, a îmbrîncit-o, de la ce ultima a căzut jos, cauzîndu-i dureri fizice și exprimîndu-se în adresa ei cu cuvinte necenzurate.

3. Inculpatul Sîrghi Vasile a atacat cu apel sentința instanței de fond, solicitînd casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărîri de achitare, din motiv că probele administrate la dosar nu confirmă vinovăția sa în comiterea infracțiunii imputate. La fel, a invocat că dînsul nu a fost violent cu soția sa, doar a îmbrîncit-o și nu a lovit-o cu pumnii, iar martorii audiați în instanța de fond nu au confirmat cu certitudine că el a fost violent în familie.

Inculpatul și apărătorul său au modificat cerințele apelului în ședința instanței de apel, astfel solicitând aplicarea unei pedepse sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 iulie 2013, a fost admis apelul inculpatului Sîrghi Vasile, casată parțial sentința instanței de fond, în partea stabilirii pedepsei și pronunțată o nouă hotărîri, prin care inculpatului Sîrghi Vasile condamnat în baza art. 201/1 alin. (2) lit. a) Cod penal, i-a fost stabilită pedeapsa de 200 de ore muncă neremunerată în folosul comunității.

4.1. La adoptarea soluției sale, instanța de apel a constatat că, probele pe cauza dată au fost analizate și verificate prin prisma art. 101 CPP, din punct de vedere al pertinentei, concludentei, utilității, veridicității și în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, care confirmă vinovăția inculpatului Sîrghi Vasile în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 201/1 alin. (2) lit. a) Cod penal și, vinovăția acestuia se dovedește pe deplin prin următoarele probe:

- declarațiile inculpatul Sîrghi Vasile;
- declarațiile părților vătămate Sîrghi Natalia și Sîrghi Tatiana;
- declarațiile martorilor Braga Pelagheia și Braga Domnica;
- raportul de expertiză medico-legală în privința lui Sîrghi Natalia (f.d. 23-24).

Colegiul a apreciat critic declarațiile inculpatului Sîrghi Vasile, privind nevinovăția sa în cele imputate, deoarece acestea fiind o metodă de apărare întru eschivarea de la răspunderea penală, iar probatoriul menționat supra dovedește vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii imputate.

Instanța de apel a menționat că, instanța de fond la stabilirea categoriei și termenului pedepsei inculpatului a ținut cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal, de gravitatea infracțiunii comise, de motivul acesteia, de personalitatea inculpatului, de circumstanțele atenuante, însă, contrar art. 394 alin. (2) pct. 1) CPP, nu a motivat în sentință necesitatea aplicării anume a pedepsei cu închisoare, în situația în care, legea penală incriminată inculpatului prevede și pedeapsa cu muncă neremunerată în folosul comunității. Astfel, ținându-se cont de prevederile art. 61 Cod penal, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării inculpatului, instanța de apel i-a stabilit inculpatului pedeapsa sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității.

5. Procurorul a contestat decizia instanței de apel cu recurs ordinar, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) CPP, prin care a solicitat casarea acesteia, cu menținerea sentinței instanței de fond fără modificări, din motivul blîndeții pedepsei aplicate inculpatului.

În susținerea cerințelor sale, procurorul recurent a invocat că instanța de apel la stabilirea pedepsei, nu a ținut cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal, de gradul prejudiciabil al infracțiunii săvîrșite, de comportamentul inculpatului pînă și după comiterea infracțiunii, exprimat prin violența sistematică fizică și verbală în privința părților vătămate, în consecință, fiindu-i aplicată o pedeapsă neechitabilă pentru infracțiunea săvîrșită.

6. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar în baza materialelor din dosar, Colegiul penal în unanimitate decide inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

6.1. Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) CPP, hotărîrea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazurile cînd instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate

în apel sau hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Însă, aceste temeuri pentru declararea recursului ordinar nu și-au găsit confirmare la examinarea recursului înaintat, nefiind stabilite presupusele erori de drept invocate de recurent.

6.2. Potrivit textului recursului, recurentul este de acord cu circumstanțele de fapt stabilite, însă, critică hotărîrea instanței de apel sub aspectul greșitei individualizări a pedepsei aplicate, însă, nu aduce argumente concrete în raport cu temeiurile prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) CPP.

În acest context, Colegiul penal menționează că, potrivit art. 424 alin. (2) CPP, instanța de recurs judecă cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 CPP, fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără a agrava situația condamnatului. Această dispoziție legală definește natura juridică a recursului ca fiind o cale de atac devolutivă de drept.

De aici rezultă că, în cazul în care recursul nu este motivat, instanța de recurs se află în imposibilitate de a judeca cauza în sensul agravării situației condamnatului, dat fiind că lipsește obiectul judecării respective. Concomitent, avînd obligația de a judeca recursul în conformitate cu prevederile art. 434 alin. (1) CPP, instanța poate lua în considerație, din oficiu, temeiurile prevăzute de art. 427 CPP, dar cu condiția să nu înrăutățească situația inculpatului.

Instanța de recurs nu poate, din oficiu, să evalueze alte temeuri în drept ale cazului de casare, decît cele invocate de recurent cu referire la textul de lege citat, cu excepția cînd, prin soluție, nu se agravează situația părții împotriva căreia este declarat recursul.

Astfel, în ipoteza în care recurentul și-a motivat recursul fără a indica temeiul de casare prevăzut în art. 427 CPP, neexistînd o sancțiune procesuală pentru omisiunea arătată, instanța de recurs va analiza criticile recursului fără a influența hotărîrea în defavoarea condamnatului.

6.3. Așa fiind, Colegiul penal reține că, criticele formulate de recurent, enunțate la pct. 5 al prezentei decizii, prin care se susține că instanța de apel la stabilirea pedepsei inculpatului a ignorat prevederile art. 61, 75 Cod penal, - instanța de apel le-a dat o motivare corespunzătoare, argumentată și pe larg expusă în prezenta decizie la pct. 4.1 și decizia instanței de apel în totul corespunde prevederilor art. 414, 417 CPP, soluție, pe care instanța de recurs și-o însușește pe deplin, și a cărei reluare nu se mai impune.

Instanța de recurs, respinge argumentele recurentului, precum că la individualizarea pedepsei inculpatului instanța de apel neîntemeiat i-a stabilit munca neremunerată în folosul comunității și, că pedeapsa nu este echitabilă în raport cu circumstanțele cauzei, or, în acest aspect, instanța de apel just a ținut cont de criteriile generale de individualizare a pedepsei, luînd în considerație gradul pericolului social al infracțiunii comise, că infracțiunea imputată inculpatului este mai puțin gravă (art. 16 alin. (3) Cod penal) și prevede o pedeapsă alternativă – muncă neremunerată în folosul comunității, de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele atenuante ale cauzei, inculpatul a conștientizat fapta comisă, și-a recunoscut vinovăția, astfel fiind respectate în integritate dispozițiile art. 7, 61, 75 Cod penal.

În acest context, Colegiul penal remarcă că, deși procurorul recurent a făcut trimitere la prevederile „*art.75 Cod penal*”, acesta a trecut cu vederea faptul că, prima instanță la individualizarea pedepsei inculpatului n-a respectat cerințele alin. (2) al acestui articol, care stipulează că, - „*O pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei*”.

La fel, Colegiul penal menționează, că persoanei declarate vinovate trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată și executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice sau să înjosească demnitatea persoanei condamnate, precum și posibilitatea obținerii corectării și reeducării vinovaților, avînd în vedere atît principiul prevăzut în art. 4 Cod penal – umanismul legii penale, cît și prevederile art. 61 Cod penal.

În atare circumstanțe, raportînd situația reținută în cauză, la prevederile art. 432 alin. (2) CPP, rezultă că lipsesc temeiuri de drept de casare a hotărîrii adoptate în cauza inculpatului Sîrghi Vasile și, prin urmare, se impune soluția inadmisibilității recursului ordinar declarat de procuror, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Pavel Guțan, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 iulie 2013, în cauza penală în privința lui **Sîrghi Vasile Petru**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Pronunțată integral la 18 decembrie 2013.

Președinte

Constantin Gurschi

Judecători

Ion Arhiliuc

Iurie Diaconu